

er anordnet; man har saa paa den anden Side ment at kunne undvære den i det tidligere Forslags § 414, 2det Stykke, indeholdte Regel om Virkningen af de kærendes Udeblivelse. — Endelig er Kæresagen for Højesterets Vedkommende henvist til et særligt Udvalg.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 346.

Det hedder i denne Paragraf for det første, at Kæremaal kan rejses med Hensyn til Kendelser og andre Beslutninger af en Landsrét eller en Underret, som ikke, eller dog ikke for Tiden, kunne gøres til Genstand for Anke. Herunder falde

- 1) Kendelser og Beslutninger i Relation til Vidner, Syns- eller Skønsmænd, Ejere af beslagte Ting og andre uden for selve Sagen staaende Personer, for hvem saadanne Kendelser og Beslutninger indeholde en Afgørelse;
- 2) Kendelser og Beslutninger, hvorved der nægtes visse selvstændige retlige Skridt Fremme (jfr. saaledes § 195 og § 203) eller hvorved Sagen bringes til en i alt Fald foreløbig Afslutning (jfr. saaledes § 228 og § 358);
- 3) Kendelser og Beslutninger, der have en selvstændig Betydning for Parterne, uanset Sagens Udfald i øvrigt (f. Eks. Bødepaalæg efter § 71, andet Stykke, Paalæg af Omkostninger efter § 400, jfr. § 401, 3die Punktum, Anholdelses-, Fængslings- og Beslaglæggelseskendelser).

De under Nr. 3 nævnte Afgørelser kunne dog ikke gøres til Genstand for Kæremaal, naar Dom er falden, denne derefter paaankes, og de paagældende Afgørelser som forudgaaende kunne bringes frem til højere Rets Prøvelse sammen med selve Dommen;

- 4) Kendelser og Beslutninger, der indeholde en Afgørelse for Parterne, uden selvstændig Betydning, men derimod af Betydning for Sagens videre Gang, og som disse ønske ændrede, inden Dom falder. Hertil kommer saa endvidere som Genstand for Kæremaal
- 5) Domme, for saa vidt de indeholde Afgørelse af Omkostningsspørgsmaalet (§ 401) eller paalægge Rettergangs bøder (§ 405), og
- 6) Kendelser vedrørende en Doms Fuldbærdelse (jfr. § 385, 1ste Stykke).

Paa den anden Side gør Udkastet med Hensyn til enkelte Kendelser udtrykkelig Undtagelse fra Kæreadgangen (jfr. neden for under 5).

Udelukkede fra at gøres til Genstand for Kæremaal ere herefter

- 1) alle Domme, saavel Realitets- som Afvisningsdomme, alene med de i §§ 401 og 405 nævnte Undtagelser,
- 2) Beslutninger, der ikke anfægte Parternes eller Trediemands retlige Stilling under Sagen (f. Eks. Beslutning om, hvilke af flere hver for sig kompetente og habile Dommere der skal fungere i den enkelte Sag, hvornaar et Ting skal begyndes og sluttet etc.,
- 3) Kendelser og Beslutninger, der kun have Betydning for Parterne som Led i den hele Sags Behandling, naar denne alt er bragt til Ende ved Dom,
- 4) Kendelser og Beslutninger, der have selvstændig Betydning for Parterne, naar disse alt have paaanket den Dom, forud for hvilken saadanne Afgørelser ere truffene, og
- 5) de fra Kæremaal udtrykkelig undtagne Kendelser og Beslutninger (jfr. Paragrafens 2det og 3die Stykke, samt §§ 16, 39, sidste Stykke, 90, 96 in fine, 97 in fine, 260 in fine, 363 og 382, 4de Stykke).

Naar Paragrafen taler om „Enhver, over for hvem Beslutningen indeholder en Afgørelse“, er dette ganske vist et Udtryk, hvis rette Forstaaelse efter Omstændighederne kan forvolde Tvivl. Dog har man ment, at det noget skarper end det i det tidligere Forslags § 408 brugte Udtryk „Enhver som . . . antager sig krænket i sine Rettigheder eller hindret i Opfyldelsen af sine Pligter“ betoner, hvad det kommer an paa, nemlig om Afgørelsen efter res-judicata-Principer er bindende for den paagældende. Den Husbond, hvis Tyende er tilpligtet at møde for Retten, kan saaledes vel mene sig krænket i sine Rettigheder, men bør dog aabenbart ikke kunne paa-kære Rettens Beslutning desangaaende, lige saa lidt som den, der formener at være Ejer af en Ting, som er beslaglagt, medens den befandt sig i en andens Besiddelse, uden videre kan paa-kære Beslaglæggelsesbeslutningen; derimod vil han først have at fremsætte en Begæring om Tingens Tilbagelevering i Henhold til § 141, og kan, hvis dette ved Kendelse nægtes ham, paa-kære denne Kendelse.

Paragrafens 2det Stykke indeholder en Angivelse af, hvilke af de under Domsforhandlingen eller dennes Forberedelse afsagte Kendelser der kunne paa-kæres og hvilke ikke, der er mere specificeret og derfor formentlig tydeligere, end Tilfældet var med det tidligere Forslags § 416, 1ste Stykke, jfr. § 417. De Tilfælde, hvor Ad-